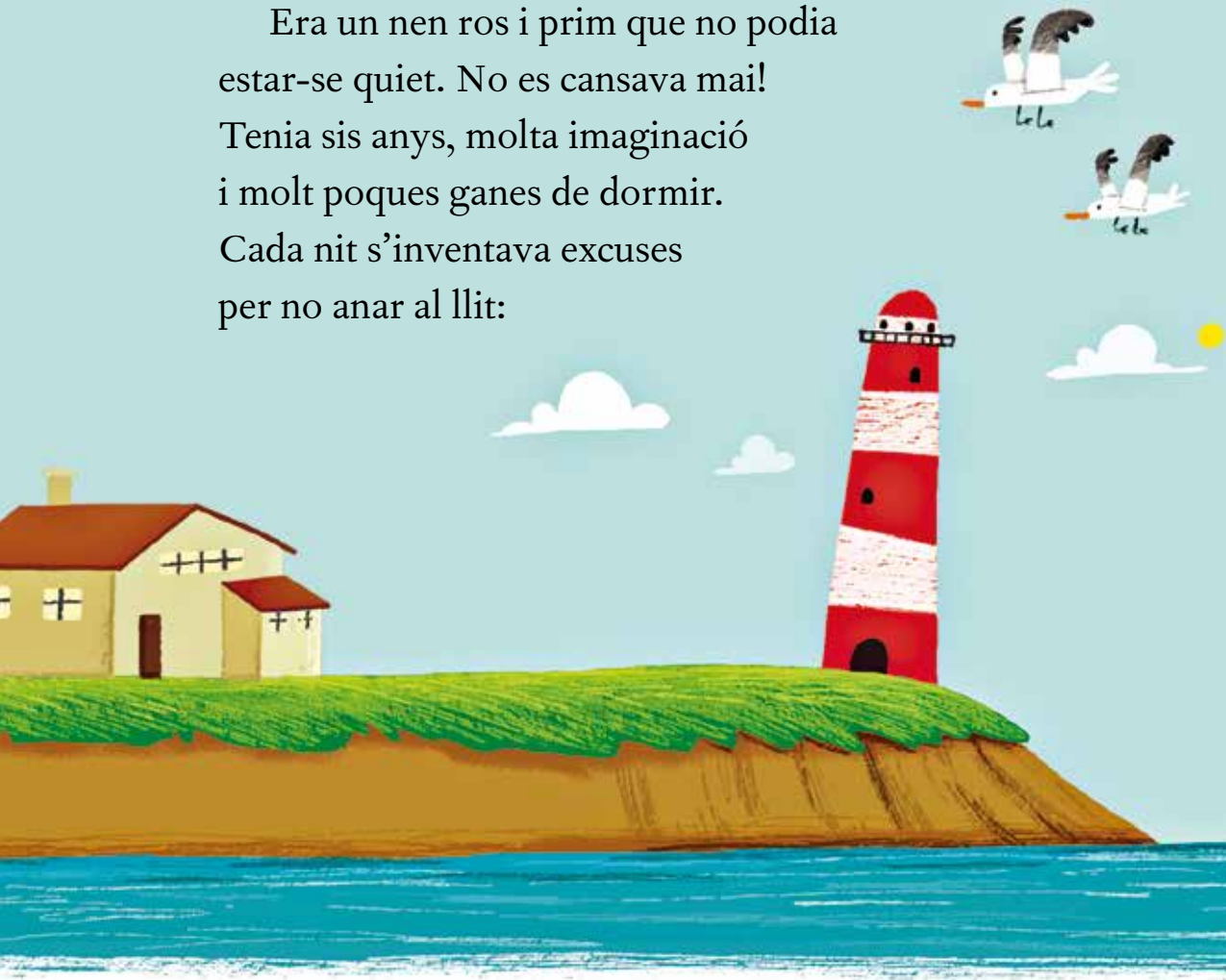

L'Alan vivia a Escòcia, a prop del mar,
en una petita casa de pescadors molt antiga.

Era un nen ros i prim que no podia
estar-se quiet. No es cansava mai!
Tenia sis anys, molta imaginació
i molt poques ganes de dormir.
Cada nit s'inventava excuses
per no anar al llit:

—Quina manera de perdre el temps!
Vull jugar! —exclamava, o feia veure que
somicava per suplicar que li deixessin mirar
els dibuixos a la tele una estona més.

—Has de descansar. Que no veus que,
si no dorms, demà estaràs mig adormit
a l'escola? —li explicava la mare.

—No m’ho crec, això! —deia l’Alan, enfadat, i encreuava els braços i no volia anar a dormir.

Una nit, el seu pare el va mirar fixament i el va agafar per la mà, somrient.

—Vine —li va dir—, em penso que ja sé com podràs dormir.

—Que em castigaràs? —va preguntar sorprès el nen, ja que el pare era un dels seus millors companys de jocs.

—No, et deixaré un conte que fa molts anys que és amb la nostra família. Has d’anar molt amb compte, però.

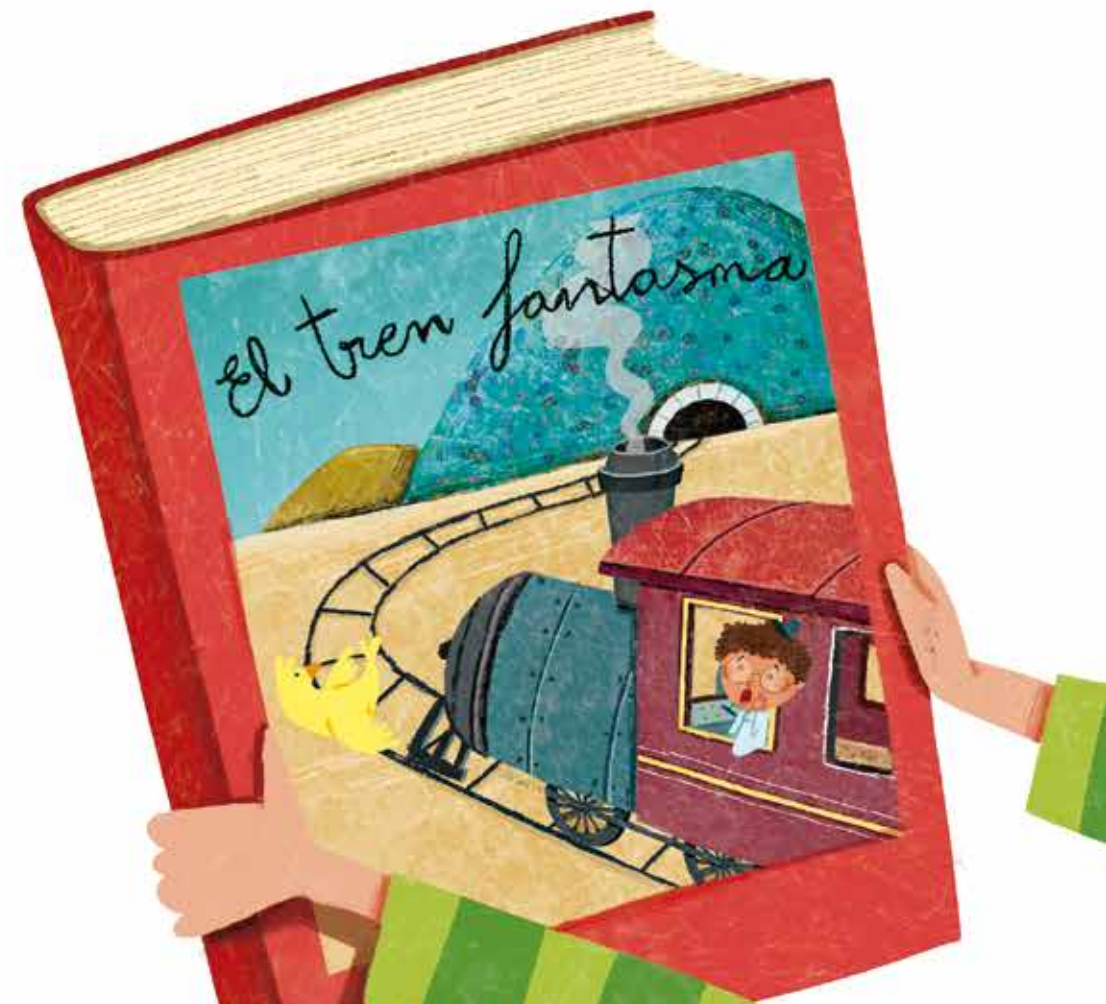
—Un conte? Però si ja me’n llegiu un cada nit!

—Aquest és especial —li va respondre el pare, i li va picar l’ullet. Llavors li va dir que l’esperés a la seva habitació i va anar a les golfes.

—Deu ser un conte molt vell! —va exclamar el nen, desdenyós, esperant que el seu pare el sentís, però no va rebre cap resposta.

Al cap d’un moment, el pare va tornar amb un llibre vermell i gruixut a les mans.

—Fica’t al llit —li va ordenar amb un somriure. El nen va obeir només per curiositat, i el pare li va posar el conte a la falda.

—Un llibre sobre trens? Mira, papa,
el conductor es mor de son! —va dir, rient,
l'Alan—. Deu ser un conte molt avorrit!

El pare va somriure.

—A veure si ets capaç de llegir el títol
—el va animar.

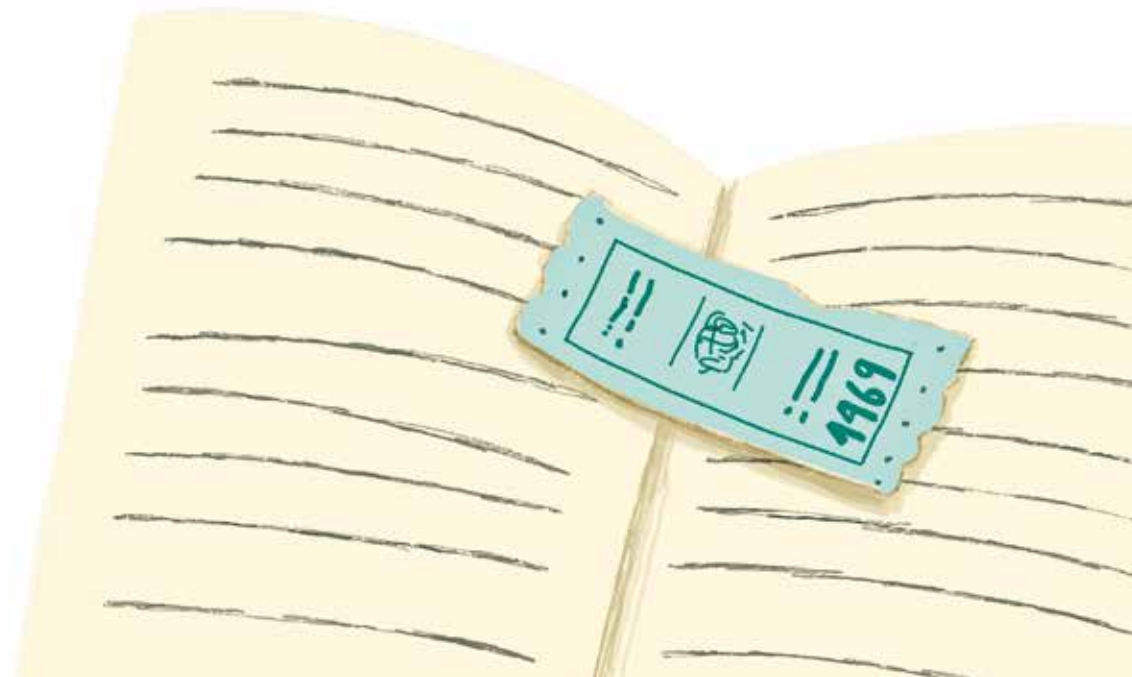
—El tr... tren... pan... fantas... —va
començar el nen, que encara no sabia llegir bé.

—El tren fantasma —el va ajudar el pare.

—Apa! Un conte de fantasmes? Després
tindrè malsons!

El pare va fer que no amb el cap i li va dir que
l'obris. La primera pàgina era més gruixuda
que les altres. En faltava un tros rectangular
i allargat que algú devia haver arrencat seguint
una línia de punts.

Però no, no s'havia perdut: era allà,
ballant dins el llibre. Algú l'hi havia deixat
com es deixen les flors als llibres de poemes,
per marcar pàgines especials.

—Què és això, papa? Què és? Què és?
—Un bitllet de tren. Si no el duus, no podràs pujar al tren fantasma, així que no el perdís.

PERÒ HI HA
FANTASMES DE DEBÒ
EN AQUEST CONTE?

JA HO VEURÀS.

L'Alan, mort de curiositat, va veure com el pare deixava el bitllet damunt la tauleta. Tot seguit, el pare li va dir que es posés còmode sobre el coixí, i va començar a llegir:

—«El Teo sempre tenia son. Es quedava adormit a tot arreu. El seu oncle li havia aconseguit feina com a maquinista a la companyia de trens. Conduïa una locomotora senzilla amb passatgers des d'un poblet perdut de les muntanyes i feia molt poques parades. Sempre badallava, perquè era la cosa més avorrida del món. Fins i tot s'havia muntat una petita llitera a la sala de màquines i així podia posar el pilot automàtic i fer alguna becaina.»

—Que gandul que és el Teo! —va dir, rient, l'Alan. El seu pare va assentir en silenci i va continuar llegint:

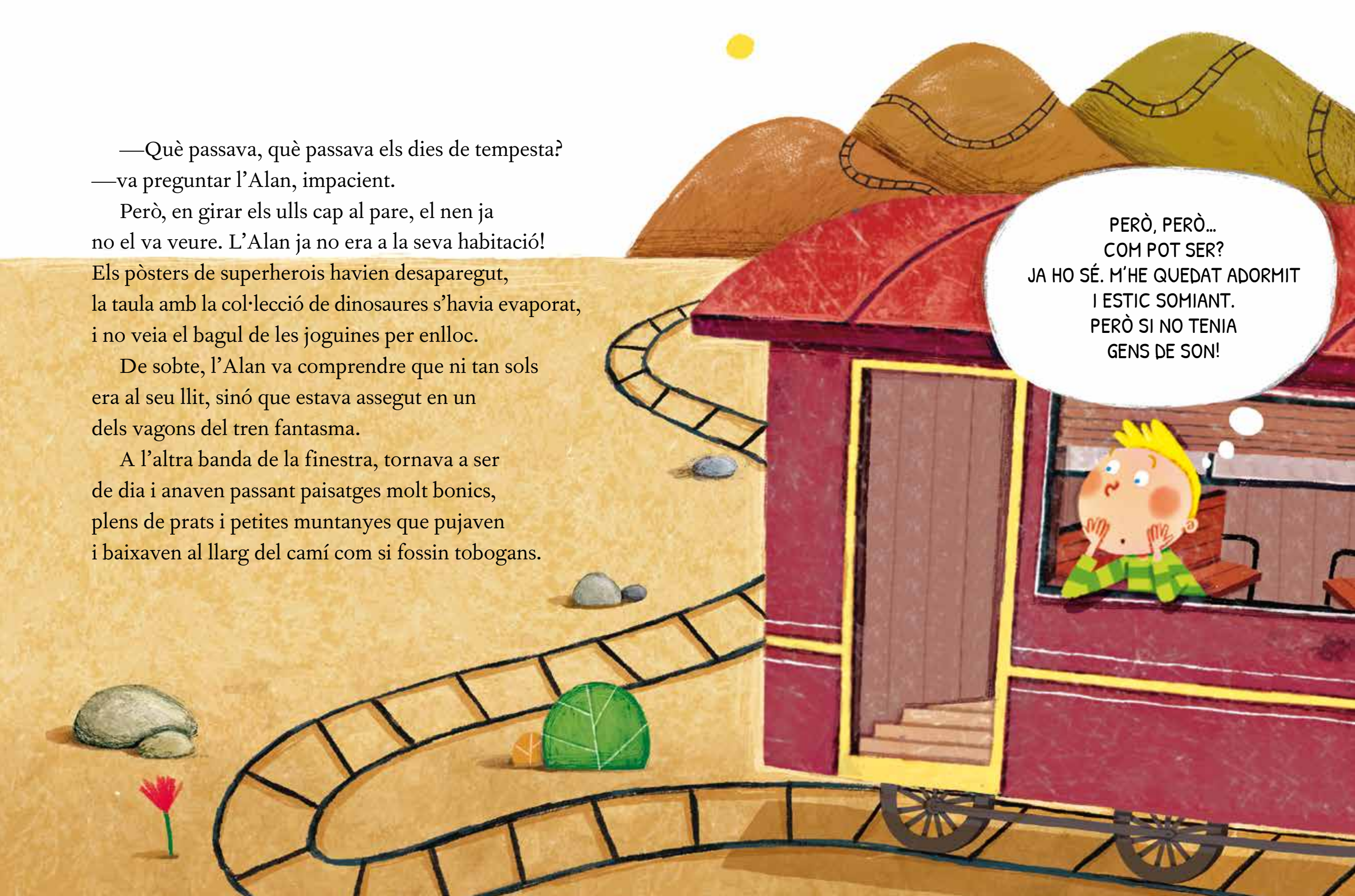
—«Però hi havia una cosa d'aquell tren que preocupava el Teo: a vegades, els dies de tempesta passava una cosa extraordinària, impossible, i sovint es preguntava si ho havia somiat.»

—Què passava, què passava els dies de tempesta?
—va preguntar l'Alan, impacient.

Però, en girar els ulls cap al pare, el nen ja no el va veure. L'Alan ja no era a la seva habitació! Els pòsters de superherois havien desaparegut, la taula amb la col·lecció de dinosaures s'havia evaporat, i no veia el bagul de les joguines per enlloc.

De sobte, l'Alan va comprendre que ni tan sols era al seu llit, sinó que estava assegut en un dels vagons del tren fantasma.

A l'altra banda de la finestra, tornava a ser de dia i anaven passant paisatges molt bonics, plens de prats i petites muntanyes que pujaven i baixaven al llarg del camí com si fossin tobogans.

PERÒ, PERÒ...
COM POT SER?
JA HO SÉ. M'HE QUEDAT ADORMIT
I ESTIC SOMIANT.
PERÒ SI NO TENIA
GENS DE SON!